

ABEL

the disappeared...

Fortnightly

Bilingual

Mabelfortnightly@gmail.com

Issue No. 2 / 2020 August-03

+14167669544

Designed by Samantha

Editor: Arumugam Gopal

Special Editor: Thozhar Thiagu

An Appeal to the Tamil Voters of Sri Lanka

**ELECT THOSE WHO WOULD FIGHT
FOR TAMIL NATIONALISM
ON THE INTERNATIONAL ARENA!**

“The Tamil national question cannot be solved in Sri Lanka’s parliament or within its state structure.”

The Transnational Government of Tamil Eelam in its special session on the 18th of July last discussed the Parliamentary elections in Sri Lanka and adopted the following stand-points:

As far as the Tamils are concerned the elections to Sri Lanka’s Parliament, for which polling is slated to be held on the coming 5th of August, is neither legitimate nor moral.

Not just this coming election, all those elections held in the past under the 1972 and 1978 Constitutions are, as far as the Tamils are concerned, neither legally nor morally binding.

Why? Because there was no Tamil participation at all in the enactment of the 1972 or the

1978 Constitution. They were Constitutions imposed on the Tamils.

Moreover the Tamil national question cannot be solved by going to Parliament. The total number of seats available in the Tamil areas is 23 out of 226, which is the total number of the Members of Parliament, the ratio being below one to ten. So Tamils cannot achieve anything by going to Parliament.

Even if the party of the Rajapakshes fails to secure two-thirds of seats in Parliament, the Sinhala parties together would nevertheless have a two-thirds majority.

The Sinhala rulers succeeded in adopting the Citizenship Act, the Sinhala Only Act, the Anti-Terrorism Act, and many other anti-Tamil Acts even while there were Tamil representatives in Parliament, Tamils were unable to stop this.

There have been ministers from the Tamil Community. Tamils have twice been opposition leaders. Yet they could do nothing in the interests of Tamils.

The Expert Panel appointed by UN Secretary-General Ban Ki-moon has cited the lack of a healthy role for Tamils in the politics of Sri Lanka as a reason behind the ethnic problem of the island country.

Sri Lanka is not a democracy, but an ethnocracy, whose political cells are badly infected with deep-rooted Sinhala Buddhist supremacism. Tamils have never been and would never be in a position powerful enough to bargain with it in the parliamentary politics of Sri Lanka.

In view of the above, the question arises as to why Tamils need to contest this election.

ABEL

the disappeared...

Fortnightly Bilingual

Editor: **Gopal Armugam**

Special Editor: **Thozhar Thiagu**

Designed by Samantha

Issue No. 2 2020 August 3

Contact No. +1 (416) 766-9544

E-mail: abelfortnightly@gmail.com

Even though no solution to the Tamil national question can be found in the Parliament of Sri Lanka we have to handle it as a platform, as a field, as a tool. We have to utilize these elections and the Parliament as a means of showing to the international community our political aspirations.

What is more, in the year 1985 our national question shifted past Colombo to Thimpu.

Then, thanks to the martyrdom, boundless dedication and valor of thousands of our Great Heroes, and our people, it shifted from Thimpu to Thailand, Geneva, Norway and Swiss towards the global political space.

As such, the elected Tamil representatives should be able to take forth our national political aspiration as a principle and activity on this international plane.

- **The Tamil national question can only be solved through a referendum of the Tamil Homeland and the Diaspora put together to assert the political aspirations of the Eelam Tamils.**

- **The political and military leaders of Sri Lanka should be referred to the International Criminal Court of Justice to be tried for the offences of genocide, crimes against humanity and war crimes.**

- **The UN High Commissioner for Human Rights has in his Report characterized the**

international crimes committed as “systemic crimes’. They were committed against Tamils by the State of Sri Lanka itself rather than by certain individuals or a certain military division. So the Tamil representatives should endeavor to bring the State of Sri Lanka before the international court under provisions of the international law against genocide.

While the Sri Lankan rulers are trying to drown the Tamil national identity in the nomenclature of a Sri Lankan, they are likely to adopt a position of compromise in their foreign policy as a tactic in keeping with reality.

The international forces would also in their own interests deal with the Sinhala Rulers in the said position of compromise.

The Tamil representatives should be capable of countering such tactics, giving those states to understand that we know their position and at the same time be careful about not sacrificing the interests of Tamils in the name of politics of conciliation and also be diplomatic enough and work to make the interests of those states and the Tamil interests meet at a single point. According to the Tamil Eelam National Leader, any political initiative requires strength. Therefore people should take care to choose those who along with being adept at diplomacy should be able to strongly mobilize the people’s forces in order to play politics on the international arena.

Lobbying does not mean awakening one who is asleep, but awakening one who is pretending to sleep, as Mr. Satyendra used to say.

It gives us hope and encouragement that the Election Manifestos of two parties, the Alliance led by former Justice and former Chief Minister of the Northern Province C.V. Vigneswaran and the Tamil National People's Front highlight Referendum for the Tamil people.

The Transnational Government of Tamil Eelam had adopted a resolution in its Parliament in the year 2014 proposing referendum as a mechanism for solving the Tamil national question and built a people's movement, namely Yes to Referendum.

A couple of weeks ago, an international experts' group has also launched a campaign initiative emphasizing the imperative of a referendum of Tamils.

We are also apprehensive that the coming election could cause a division in the Tamil national political landscape along caste and religious lines. Liberation politics is one that transcends all such divisions. Liberation politics is not vote bank politics.

Once the election is over, the nation of Tamils ought to make giant strides forward in political activism. Without sinking our heads under the illusions of Sri Lanka's poll politics, a broad Tamil national movement should be built up so that we may stand tall as a nation.

The Tamil representatives should take the initiative in this direction.

உரிமைத்தமிழ்த்தேசம் படிக்க கீழே சொடுக்கவும்

https://drive.google.com/file/d/1ri_Fmc25thqNfElvyW6GvI1CleyMNkFQ/view?usp=sharing

Enforced Disappearance – A Tamil Perspective

By Rev. Fr. Elil Rajendram SJ

Members of the families of those forcibly disappeared, distinguished guests, ladies and gentlemen.

I would like to thank the organising committee for the invitation to deliver this speech on Enforced Disappearance from a Tamil perspective.

I will start with the story of a Tamil mother - Chandra. Her life changed forever just before midnight on 11th of September 2008. Armed men broke into the house where her 24 year old son Jasinthan was

sleeping and took him away in white van. There is only one road leading to the area where she lives and there is no way armed men could have taken away her son without the security forces knowing.

But for the last 7 years Chandra's life has been spent searching for her son. This may sound futile after so many years but she has good reason to believe that his son is still alive. Three years ago she saw a video of him in hospital with his front teeth smashed. In January this year she recognised him among several men in a photograph showing detainees at Welikada Jail. And yet she still cannot locate him. She lives in limbo and says if he had died it would have been easier to accept than this.

Chandra has been forced to run from post to pillar looking for her son – she's been en-

tirely at the mercy of the security forces and police. She is exhausted from visiting all the military camps and police stations in Mannar. As a Tamil woman she was treated with utter disrespect by this country's armed forces. A soldier even asked her to sleep with him so that he could help her find her son, and this is not an isolated incident. Young wives who go to military camps looking for their husbands often report sexual violence at the hands of soldiers – compounding their tragedy.

I realise that the current minister of foreign affairs is one of a few government officials who acknowledged the government's responsibility for disappearances. In his letter to the then President in early February 2007 you noted that “ a person is abducted every five hours” in Sri Lanka and that “no matter who does it, as a government, we are responsible

for it”¹. The International Truth and Justice Project of Sri Lanka led by Yasmin Sooka documented several instances of enforced disappearances being a continuing phenomenon under your Government. We

urge you to translate your words in the opposition to action while in Government. There are many like Chandra who have been made to believe that things will be different under your Government. We urge you to act before all hope is again let to go waste.

Enforced Disappearance as a counter insurgency tool

Enforced disappearance is identified in the scholarly literature as a means to eliminate opponents and spread terror among the population². As you are aware the phenomenon of enforced disappearance has affected tens of thousands of individuals, their families and entire communities. Both Sinhalese and Tamils have had to bear the brunt of this government strategy, which has devastated families like Chandra's and their communities. Enforced disappearance, according to the Office of the High Commissioner for Hu-

man Rights inquiry on Sri Lanka (the OISL report)- “has been used by consecutive governments to target those perceived as critical of the Government, supportive of the opposition movements or involved in armed conflict”³. Enforced disappearances in particular against the Tamils has been used as a tool to suppress voices demanding self-determination, who have questioned war crimes, crimes against humanity and the genocide of the Tamils. It is one of the counter insurgency tools that was deployed by successive Governments to eliminate different layers of leadership amongst the Tamils by which it was hoped to weaken their political resolve for a political fairness and justice.

The OISL report suggests that most of the cases of enforced disappearance occurred in the Northern Province-in the districts of Mannar, Jaffna and Vavuniya, all under strict military control and the second most affected region was the Eastern Province. There are cases reported in Colombo but most of the victims there originate from the North and East of Sri Lanka⁴.

Patterns of enforced disappearance

‘Enforced Disappearance is designed to leave little evidence linking state officials to the abduction and subsequent torture or killing. Disappearances carried out by different units, be it security forces or police, the perpetrators did not identify themselves and always denied having committed such acts as quite often there was no witness to the act thus presenting a difficult problem of proof. Even when they knew the identity of the perpetrators, witnesses are reluctant to come forward for fear of reprisals. The OISL report finds that “the manner in which the arrests were carried out is consistent”⁵ and represents a pattern. Often the abduction/s were carried out by the ‘white van without licence plates’ and the perpetrators quite often would speak Sinhala or broken Sinhala or Tamil and wore plainclothes or covered their faces, in some cases the perpetrators identified themselves as CID or TID.

OISL further reports that “the perpetrators systematically failed to provide a formal arrest warrant or any information about where they were taking the victim and later the security forces or police denied that the person was in their custody”⁶ – as family members like Chandra will know. The climate of impunity that prevails in Sri Lanka became the supportive mechanism which assured the perpetrators never apprehended.

The victims who were disappeared received visits, were threatened, received anonymous calls, were questioned or harassed before they disappeared or they disappeared after a search operation.

The paramilitary groups especially EPDP in Jaffna after the capture of the Jaffna peninsula in 1996 and the Karuna group after 2004 in the East, carried out enforced disappearances in collusion with the state.

This practise of enforced disappearance created ‘terror’ that led “society as whole to live in a climate of physical and psychological submission to the benefit of those who, while violating the most basic laws of human coexistence, enjoyed a condition of total impunity”⁷.

In most of the cases the bodies of the victims were not available and they were destroyed by the perpetrators thus leaving open to speculation whether or not the person disappeared is still alive⁸.

At the end of the armed conflict a significant number of LTTE cadres who laid down their arms, LTTE administrative cadres, their associates and family members, surrendered on 18th of May 2009 at Vadduvahal bridge and disappeared. This includes the case of an elderly Tamil Catholic priest Father Francis who led the surrender. A significant number of LTTE cadres surrendered at Omanthai and inside Menik Farm. There have been

many cases where mothers, parents and wives, handed their loved ones to the security forces and have not seen them since..

Enforced disappearance as a Crime against Humanity and a possible ingredient of the crime of genocide

Article 7 (1) (i) of the ICC Rome statute defines “Crime against humanity’ as any of the following acts when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack:⁹” Enforced disappearance of persons is recognised as a crime against humanity.

The elements of the above crime is listed as follows:

- a)The perpetrator who arrested, detained or abducted one or more persons
- b)Refused to acknowledge the arrest which resulted in not providing any information on the fate of the arrested accompanied by deprivation of freedom.
- c)The perpetrator was aware that such act will result in deprivation of freedom.
- d)Such arrest was carried out by, or with the authorisation, support of a state.
- e)Refusal to acknowledge that deprivation of freedom was carried out by, or with the authorisation of a state.
- f)The perpetrator intended to remove such person from the protections of the law for a prolonged period of time.
- g)The conduct was committed as part of a widespread or systematic attack directed against a civilian population.
- h)The perpetrator knew that the conduct was part of or intended the conduct to be part of widespread or systematic attack directed against a civilian population¹⁰.

The Inter-American Court has also unequivocally ruled that enforced disappearance is a crime against humanity¹¹. The ICTY has clarified that even an isolated act can constitute a crime against humanity if it is the product of a political system based on terror or prosecution¹².

Hence any attempt to treat violations as isolated incidents, as the Paranagama commission implies is grossly wrong and even if it is such it may still amount to a crime against humanity. Prof. Phillippe Sands of University College London appearing before the ICJ in the Bosnian Genocide case argued that psychological trauma caused to families of prolonged disappearance may form part of the elements needed to prove genocide.

Any accountability process undertaken by the present government needs to treat enforced disappearance as a crime against humanity and as an ingredient of the crime of genocide.

Conclusion

In Conclusion may I reiterate that the commissions that have been appointed to look into enforced disappearance in Sri Lanka have tried to suggest a few individuals as being responsible but we wish to reiterate that the nature of the crimes perpetrated in Sri Lanka by the state against the Tamil civilian population is widespread and systematic and this demands justice under international human rights and criminal law.

So far all the commissions appointed to look into the issue of enforced disappearance have failed not just to the lack of capacity but more importantly due to the lack of political will on the part of consecutive governments. Mothers like Chandra have testified to every commission and inquiry but their questions have not been put to rest. This is why this crime needs to be investigated under international criminal law by a system deemed to be credible by the victims .

In this regard I wish to suggest the following steps be taken by the Government if it is truly interested in addressing the issue :

1. Immediately publish list of all detainees held in prisons
2. Identify and publicise the existence of any secret prisons/ camps and detainees held in such illegal prisons/camps
3. Provide access to representatives of families of those affected by enforced disappearances along with the ICRC and their lawyers
4. Establish the office of missing persons with direct participation and representation of the victims' families.
5. Publicise the list of LTTE carders who surrendered or were made to surrender to the SL Army and their current status
6. Release or charge political prisoners with an expedited trial releasing all held under the PTA on bail.
7. Publicly acknowledge all those killed in custody, apologise and pay reparations
8. Legislate war crimes, crimes against humanity and genocide as crimes recognised by the penal jurisdiction with retro-active jurisdiction.
9. Identify those who were responsible for the crime of enforced disappearances and extra judicial killings and prosecute them.
10. Come out with an honest and truthful take on what the Government agreed to do under the UNHRC resolution by becoming a co-signatory.
11. Set up the mechanism that is deemed credible by victims for prosecutions of all those responsible for crimes committed including the entirety of the chain of command

FOOTNOTES:

¹Foreign Minister exposes corruption of Government, The Sunday Leader, 28th February 2007, <http://www.thesundayleader.lk/archive/20070128/news.htm#Foreign> , accessed on 25th October 2015

²Scivazzi & Citroni, p. 7

³Report of the OHCHR on Sri Lanka (OISL), 16th September 2015, p.84

⁴Ibid., p. 85

⁵OISL., p. 86

⁶OISL., p.87

⁷Scovazzi & Citroni, p.8

⁸Fracisco Forrest Martin (ed), *International Human Rights & Humanitarian Law: Treatises, Cases & Analysis*, (Cambridge Press 2006), p. 364

⁹F.F. Martin, p.475

¹⁰Scovazzi & Citroni, p. 274-275

¹¹IACHR., Case 19 (judgment of 5July 2004) para. 142

¹²ICTY, Tadic (judgment 7th May 1997), para 623

¹³A third area where the ICJ seems to have made some interesting statements is in relation to the link between enforced disappearances and genocide. Indeed, Croatia claimed that “causing serious mental harm to members of the groups” includes (judgment, §159):

the psychological suffering caused to their surviving relatives by the disappearance of members of the group. [Croatia] thus argues that Article II (b) has been the subject of a continuing breach in the present case, since insufficient action has been initiated by Serbia to ascertain the fate of individuals having disappeared during the events cited in support of the principal claim.

In response to this, the ICJ said that:

In the Court’s view, the persistent refusal of the competent authorities to provide relatives of individuals who disappeared in the context of an alleged genocide with information in their possession, which would enable the relatives to establish with certainty whether those individuals are dead, and if so, how they died, is capable of causing psychological suffering. The Court concludes, however, that, to fall within Article II (b) of the Convention, the harm resulting from that suffering must be such as to contribute to the physical or biological destruction of the group, in whole or in part.

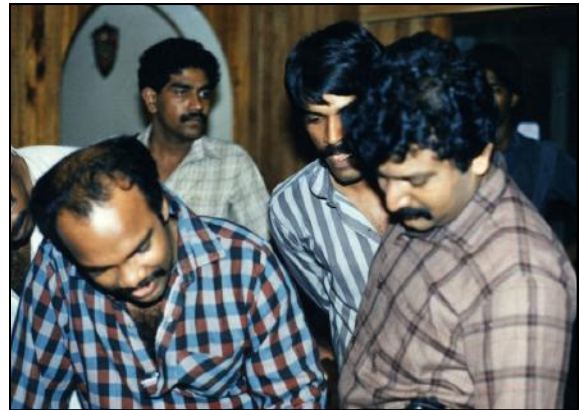
Germ of the Future

[An Introduction to the upcoming book RISE OF THE TIGERS]

THIAGU

One of the first two genocides of the century befell the Tamil community, the other being Darfur, 2003. To secure justice for this Tamil genocide is essential to prevent any other community of the world from facing such an outrage. And thus the lofty ideal of uprooting the world of evil wars and creating a new world is for the present dependent on the Tamil struggle for justice.

The Tamil genocide is not over with the Mullivaikkal massacre. Structural genocide continues in the Tamil Homeland. Poisonous seeds of genocide were sown from day one itself since Sinhala supremacism took over the reins of power in the island of Lanka. Denial of citizenship, denial of franchise, denial of linguistic rights, denial of the right to education, burning of the library, expropriation of the land, racial discrimination, ethnic oppression, pogroms, and state terrorism at various stages and in various forms raised their ugly heads, and stretched out their ferocious claws and culminated in the Mullivaikkal outrage. .

Remedial Justice for the Tamil genocide not only implies bringing those to justice who are guilty of the international offences of genocide, war crimes and crimes against humanity and punishing them, but finding a political solution to prevent the recurrence of such an outrage. The Tamil community has been raising in one voice the demands for an independent international investigation for genocide and a referendum for a political solu-

tion.

The existence of the Tamil Eelam nation has for historical reasons split into two entities. The present-day polity of the Tamil Eelam nation consists of both the Homeland comprising the North and the East of the Lankan Island, and the Tamil Diaspora spread over tens of countries across the globe. The Diaspora Tamils operating on the international plane are duty-bound to create a space for the relentless struggle of the Tamils, oppressed and repressed back in the Homeland. Joining these two fronts is the third important one of the motherland of Tamilnadu in India.

The Rajapakshes who scored their military triumph by killing one-and-a-half lakhs of lives secured nothing thereby for the Sinhala people. Their self-deception of drowning the dream of Tamil Eelam in the lagoon of Nandhikkadal has already evaporated away. The Sinhala government has failed to contain or prevent the Tamil people's struggle. Nor has it managed even to offer a political solution even remotely acceptable to the Tamil people.

The Sinhala state, which received the acclaim and appreciation of the imperialist powers at the UN Human Rights Council in May 2009, has in the last 11 years taken beating after beating and has now reached the stage of running away from the UN arena itself. There are three UN Reports and the volumes of evidence collected for them which are virtually bombs strapped under the belly of Sri Lanka.

The liberation of Tamil Eelam beckons us as a historical necessity. The nation of Tamil Eelam in the Homeland and in the Tamil Diaspora is engaged in a hard and protracted struggle towards this cherished goal. We must act with the spirit of warriors on the

field of battle armed with weapons of knowledge.

History implies the path we have come along. And one who does not know the path traversed cannot perceive the path to proceed along. What is the essence of our history? At the same time as oppression commenced the rightful struggle against it also started. For nearly a quarter of a century Tamil Eelam with its moral strength fought by peaceful means. Selva, the father of the nation, signed one by one a series of agreements with the Sinhala leaders, which were torn away before the ink of the signatures thereon dried.

Sinhala supremacism was more and more consolidated. And ethnocracy congealed itself in the name of democracy to a stage when it took the shape of the Republic of Sri Lanka and its constitution in 1972. Almost simultaneously with this process it is no accident that the thinking of the Tamil youth towards armed struggle took organizational forms. The historic responsibility of realizing the political aspiration of the people of Tamil Eelam was gradually transferring itself to young shoulders. The birth of the New Tamil Tigers was but a manifestation of this process.

How Thambi (younger brother) Prabhakaran and his comrades who were incubated in the history of the rightful struggle of the people of Tamil Eelam took off in the sky of freedom – the real story of how they launched this struggle is beautifully painted in this short monograph entitled RISE OF THE TIGERS.

History has identified guerrilla warfare as the most suitable form for a nationality with a small population to stand up to and fight a tyrannical state with a huge military force armed to the teeth. It was the same with the launch of the armed struggle in Tamil

Eelam, as well. Pon. Sivakumaran who bit the cyanide capsule even before the first operation, the red point when the account was opened with the elimination of Alfred Duraiyappa, and the subsequent guerilla operations are all listed here,

The same year 1976 and the same month of May, as the New Tamil Tigers evolved in to the Liberation Tigers of Tamil Eelam, the historic Vaddukkottai Resolution demanding a separate sovereign state of Tamil Eelam was adopted. The people's mandate for this resolution obtained through the 1977 General Election was cited by Leader Prabhakaran as the historic justification for the armed struggle of the Tigers.

In response to the growth of the Liberation Tigers of Tamil Eelam the Jayawardene government enacted the Anti-Terrorism Act. The Sinhala army was concentrated in the Tamil Homeland. Only gun-wielding young men had the power to protect the life and honor of the people against the 'army'. The capability needed to face up to the ruthless enemy firmly established the Liberation Tigers of Tamil Eelam and the leadership of Thambi Prabhakaran. If the vote politics of Tamilnadu found the leader in Anna (the elder brother) the gun politics of Tamil Eelam found the leader in Thambi (the younger brother).

Of all the armed groups it was the Liberation Tigers of Tamil Eelam that emerged as the predominant force thanks to its conviction and efficiency, as seen from the present depiction. In accordance with the saying that a germ shows its future, the basis on which the Tigers blossomed into a great liberation army, admired by the world, could be seen then itself.

One of the notable stories is that of Lieutenant Sankar who attained martyrdom on the 27th of November 1982 and became the first martyr of the Liberation Tigers of Tamil Eelam. It is to this day the Martyr-heroes Day observed by the Tamil world.

It was a sign of the old political leadership getting discredited and the time of the militants having arrived that the polls to the local bodies in May 1983 was so widely boycotted. Even as the polling was going on there was an assault by the Tigers on the Sinhala State armed forces.

It was as a culmination of the process of the successive armed attacks that on the 23rd of July 1983 the Tirunelveli ambush took place. It was a historic attack in which 13 Sinhala army men were killed, and Lieutenant Chellakkili who led the assault was martyred.

Thalapathi (General) Kittu was one of those who were part of the Tiger squad that made history by participating in the Tirunelveli Ambush. His own depiction of the attack is proudly a high point in this short narration. His write-up nearly makes up the lack of a video recording of the great attack. As Thalapathi Kittu narrates how the event unfolded and how each Tiger militant including Leader Pirabhakaran then known only as Thambi played his part, we get the feeling of having been eye-witnesses to that piece of history. I am not anticipating anything and let the reader read for himself.

What a valor! What a sacrifice! History written in blood should not go waste. We all need to be proud of having been born in the same community. What is more, let us carry on the journey keeping in mind that Mother Tamil has handed us this struggle for the objective they had set themselves! The forms of struggle have undergone changes in accordance with the nature of the field and the time. But the goal of liberation is the same. This brief monograph would be a torchlight enlightening our journey to that goal. Let there be many a torchlight to follow.

ஏதிலியர் துயரம்

(எமக்கு வந்த மடல்)

அகதி

அண்ணா! வணக்கம். தமிழ்நாட்டில் முகாம்களுக்கு வெளியில் காவல்துறைப் பதிவில் வாழும் ஈழ அகதிகள் கொரோனா நேரத்தில் படும் துயரங்கள் பற்றி எழுதுகிறேன். .

ஈழ அகதிகள் முகாம்களை தவிர பல ஊர்களில் காவல் துறையில் பதிவு செய்துவிட்டு வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் சொந்த தொழில் செய்து வாழ்பவர்கள். இவர்களுக்கு முகாம்களில் பதிவு இருப்பதில்லை அதே நேரத்தில் இவர்களுக்கு ரேசன் பதிவுகளும் இல்லை. இப்போது இந்த நடடங்கு உத்தரவால் எல்லாரையும் போல வேலையிழந்து வருமானம் இன்றி வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு அரசு கொடுக்கும் எந்த உதவியில் நிவாரணமோ எப்போதுமே சென்றடைவதில்லை காரணம் இவர்கள் முகாம்களிலும் இல்லை வெளியிலும் ரேசன் பதிவுகளில் இல்லை. அது இந்த கொடுமையான சூழலில் அவர்களுக்கு பெரும் நெருக்கடியை கொடுத்திருக்கிறது. வாடகை உணவு உட்பட அனைத்திற்கும் அவர்கள் பெரும் சிரமப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு அந்தந்த காவல்நிலையங்கள் மூலமாகவோ இல்லை வேறு ஏதேனும் மூலமாகவோ உதவிகள் கிடைக்கச் செய்தால் பெரும் உதவியாக இருக்கும்.

குறிப்பு: இவர்களில் சிலர் வெளிநாடுகளில் இருக்கும் உறவுகள் அனுப்பும் சிறு பண உதவிகள் மூலம் வாழ்ந்து வந்தார்கள் இப்போது அவர்களுக்கு பணம் அனுப்பும் உறவுகளும் வெளிநாடுகளில் முடங்கியுள்ளதால் பெரும் சிரமப்படுகிறார்கள்.

அண்ணன் இவர்களைப்பற்றி யாருமே பேசவில்லை. நிறையபேர் சிரமப்படுகிறார்கள். முடிந்தால் ஏதேனும் தளத்தில் இதைப் பேசுங்கள். நன்றி!

நாம் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறோமா?

பசியன்

பதினாறு அகவையில் சூழலியல் போராளியாக உலகப் புகழ்பெற்றுள்ள கிரெடா துன்பெர்க் கழிந்து போன 2019ஆம் ஆண்டு குறித்துக் கூறியிருக்கும் ஐந்தே சொல் செய்தி: “Our house is on fire.” ஆம், நம் வீட்டில் தீப்பிடித்து விட்டது! என்கிறார் கிரெடா:

“பெரியவர்கள் எங்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்ட வேண்டாம். அவர்களும் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டாம். என்னைப் போலவே நீங்களும் அச்சப்படுங்கள்.”

கிரெடா அச்சங்கொள்வதும் அச்சங்கொள்ளச் சொல்வதும் மத நம்பிக்கையாலோ மூட நம்பிக்கையாலோ அல்ல. அறிவியலை நம்புங்கள், அறிவியலரை நம்புங்கள்! நாம் பேரழிவு நோக்கி விரைந்து சென்று கொண்டிருப்பதாக அச்சங்கொள்வதற்கு அறிவியல்தான் அடிப்படை என்கிறார். கிரெடா. ஒப்புக்கு நம்பிக்கை ஊட்டாமல் உருப்படியான செயல் செய்யுங்கள் என்று உலகத் தலைவர்களிடம் கடுமையாக எச்சரிக்கிறார். இதற்காகப் போராட நம்மை அழைக்கிறார்.

கிரெடாவின் அச்சம் நம்மையும் தொற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நாமும் உரிய நேரத்தில் விழித்துக் கொள்ள வேண்டும். தமிழர்களாகிய நாம் மூன்று முனைகளில் அழிவு நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

பாழ்செய்யும் உட்பகையாகச் சாதியம் நம் ஓர்மையைச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அறமற்ற குமுகத்தால் அழிவுக்கெதிரான போராட்டத்தைத் திறமாக நடத்த முடியாது. தன் உரிமைகளைக் காத்துக்கொள்ளவும் மீட்டுக்கொள்ளவும் முடியாது.

காசுமீரத்திலும் பஸ்தாரிலும் துணைக்கண்டமெங்கிலும் பேரரசியம் நம் பெயரால், நம் வரிப் பணத்தைச் செலவிட்டு, நம் உயிர்களைப் பலியிட்டு நடத்தும் போர்கள் நம் மீதான அழிவுப் போராக மாறுமுன் விழித்தால்தான் உண்டு. அணுவாய்தப் போரின் பேரழிவும் நம்மை முறைத்து நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

வளர்ச்சியின் பேரிலான அடுக்கடுக்கான அழிவுத் திட்டங்கள் நம் மண்ணையும் நீரையும் காற்றையும் -- இயற்கையையும் சுற்றுச் சூழலையும் - தாக்கிச் சிதைக்கின்றன. உலகளாவிய காலநிலை மாற்றம், புவி வெப்பமாதலோடு சேர்ந்து நம்மைப் பேரழிவுப் படுகுழியில் தள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றன.

”விழித்துக் கொண்டோரெல்லாம் பிழைத்துக் கொண்டார்” என்பதுதான் இன்றைய மெய்ந்நிலை.

விழிமின்! எழுமின்! அறப் போர் தொடுமின்!

இதை நாம் செய்யத் தவறினால், உரிய நேரத்தில் உரிய முறையில் செய்யத் தவறினால், நான் கேட்க விரும்பும் கேள்வி:

நாம் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறோமா?

சுமந்திரனின் திரிபுக்கு உருத்திரகுமாரன் மறுப்பு

1) கேள்வி: விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனிடம் கேட்காத கேள்வியை திரு.உருத்திரகுமாரன் ஏன் தம்மிடம் கேட்பதாக சுமந்திரன் அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்.

குறிப்பாகப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போது தமிழீழத்தை எப்படிப் பிரித்துக் கொடுப்பது என்று பேச்சு நடத்தவில்லை. எல்லைக் கோட்டை எங்கே வரைய வேண்டும் என்று பேச்சு நடத்தவில்லை. மாறாக ஒரு நாட்டுக்குள் எப்படி அதிகாரத்தைப் பகிர்வது என்பது குறித்தே பேசினார்கள் என சுமந்திரன் குறிப்பிடுகின்றார்.

தாங்கள் பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்கெடுத்தவர் என்ற வகையில் உண்மைதான் என்ன?

பேச்சுவார்த்தை என்பது போராட்டத்தை வேறு வழிகளில் தொடர்வதாகும். அகக் காரணிகள் அல்லது புறக் காரணிகளால் அல்லது இருவிதக் காரணிகளாலும் விடுதலை இயக்கம் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுகிறது;

விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல அது ஒரு வழி. பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுவதன் பொருள் அரசியல் இலக்கைக் கைவிடுவதன்று. பாலத்தீன விடுதலை அமைப்பு பல பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடக் கண்டுள்ளோம். இதன் பொருள் பாலத்தீன விடுதலை அமைப்பு சுதந்திர அரசு என்னும் தனது இலக்கைக் கைவிட்டு விட்டது என்பதன்று. உண்மையில் பல விடுதலை இயக்கங்கள் / ஒடுக்குண்ட மக்கள்

பேச்சுவார்த்தையின் ஊடாக சுதந்திர அரசு என்னும் தமது இலக்கை அடைந்ததுண்டு.

(எடுத்துக்காட்டுகள்: மச்சாகோஸ் உடன்படிக்கை தென் சூடானிய மக்கள் சுதந்திர அரசு அமைக்கும் உரிமையை அங்கீகரித்து, ஆறாண்டு கழித்து தென் சூடானில்

பொதுவாக்கெடுப்பு நடத்த வழிவகை செய்தது. புனித வெள்ளி உடன்பாட்டின் படி வட அயர்லாந்து மக்கள் ஏழாண்டுக்கு ஒரு முறை பொது வாக்கெடுப்பின் ஊடாகத் தங்கள் அரசியல் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம். செர்பிய - மாண்டிநீக்ரிய உடன்படிக்கை மாண்டிநீக்ரிய மக்கள் சுதந்திர அரசு அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமையை அங்கீகரித்து, முன்றாண்டு

கழித்துப் பொது வாக்கெடுப்பு நடத்த வழிவகை செய்தது. பாப்புவா நியூ கினி - பூகன்வில் உடன்பாட்டின் படி, பூகன்வில் பத்து முதல் பதினைந்து ஆண்டு காலத்தில் பொது வாக்கெடுப்பு நடத்திக் கொள்ளலாம்.)

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சிறிலங்கா அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான போர்நிறுத்த உடன்படிக்கையின் முகப்புரை சொல்கிறது: "சனநாயக சோசலிச சிறிலங்கா குடியரசின் அரசாங்கம், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஆகியோரின் ஒட்டுமொத்தக் குறிக்கோள் சிறிலங்காவில் தொடர்ந்து வரும் இனப் பூசலுக்குப் பேச்சுவார்த்தையின் ஊடாகத் தீர்வு காண்பதாகும்." பேச்சுவார்த்தை வழித் தீர்வு என்பதில் அமைதியாகப் பிரிந்து செல்வதும் அடங்கும். பேச்சுவார்த்தை வழித் தீர்வு ஐக்கிய சிறிலங்காவிற்கு உட்பட்டதாக இருக்கும் என்று போர்நிறுத்த உடன்படிக்கையில் எந்த இடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை.

மக்களுக்குள்ள மனிதாபிமானத் தேவைகளைக் கவனிப்பதே அமைதிப் பேச்சுவார்த்தையின் உடனடிக் குறிக்கோள். அதற்காகவே "வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மனிதாபிமானம், புனர்வாழ்வு சார்ந்த உடனடித் தேவைகள் பற்றிய துணைக் குழு" அமைக்கப்பட்டது. அது சிறிலங்க அரசமைப்புச் சட்டப்படி அமைக்கப்படவில்லை. துணைக்குழுவின் இயைபு இருதரப்பின் சமத்துவத்தைக் காட்டுகிறது. மேலும், நன்கொடையாகத் தரப்படும் நிதியை உலக வங்கியே நேராகத் தமிழ் அரசுசாரா அமைப்புகளுக்குப் பகிர வேண்டும், சிறிலங்கா அரசுக் கருவூலத்தின் வாயிலாகப் பகிரக் கூடாது என்பது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நிலைப்பாடு. தமிழீழ

விடுதலைப் புலிகள் ஐக்கிய சிறிலங்காவுக்குட்பட்ட ஒரு தீர்வை எண்ணிப் பார்த்ததும் இல்லை, அதற்கு உடன்பட்டதும் இல்லை என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

ஆழிப்பேரலையால் பாதிப்புற்றவர்களின் தேவைக்காகப் பன்னாட்டுச் சமுதாயத்தின் அனுசரணையோடு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் சிறிலங்கா அரசாங்கமும் சேர்ந்தமைத்த ஆழிப்பேரலைக்குப் பிறகான நடவடிக்கை மேலாண்மைக் கட்டமைப்பே (P-TOMS) கூட சிறிலங்கா அரசமைப்புக்கு உட்பட்டதன்று. அதனால்தான் சிறிலங்கா உச்ச நீதிமன்றம் அக்கட்டமைப்பு அரசமைப்புக்குப் புறம்பானது என்று சொல்லி அதனை அழித்தது. ஐக்கிய சிறிலங்கா கட்டமைப்புக்குள் அதனை அமைக்கத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஒருபோதும் உடன்படவில்லை.

ஒரு மெய்ந்நிலை அரசுக்குச் சட்டநிலையிலும் அங்கீகாரம் பெற அமைதிச் செயல்வழி ஒரு வாய்ப்பை வழங்கியது. அமைதிச் செயல்வழியின் போது தமிழீழத்தின் எல்லைகளை வகுத்தார்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள். அவர்கள் முன்வைத்த இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார முன்மொழிவின் முதல் உறுப்பு சொல்கிறது: “இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரம் நிறுவப்படும், அது அம்பாறை, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருக்கோணமலை, வவுனியா ஆகிய எட்டு மாவட்டங்களைக் கொண்டதாக இருக்கும்.”

இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார அமைப்பில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தங்கள் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலத்துக்கு மட்டுமல்லாமல், அந்த நிலத்தை ஒட்டிய கடலுக்கும் சட்டநிலை அங்கீகாரம் கேட்டார்கள். அமைதிச் செயல்வழியின் போது விடுதலைப் புலிகள் இறுதித் தீர்வு ஐக்கிய சிறிலங்காவுக்குட்பட்டதாக இருக்கலாம் என்று செயலளவிலோ சொல்லளவிலோ கூட (காட்டாக, செய்திக் குறிப்புகளில்) சுட்டியதில்லை என்று என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். உண்மையில், ஈழத்தை கைவிட்டு விட்டது போல் ஒரு தோற்றம் ஏற்பட இடமளித்து விடக்

கூடாது என்று விடுதலைப் புலிகள் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தார்கள்.

அமைதிச் செயல்வழியின் போது தேசியத் தலைவருடனிருக்கும் பேறு பெற்றேன். அந்த உரையாடல்களின் போது அவர் புலிகள் கூட்டாட்சித் தீர்வை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று (அல்லது ஆய்ந்து பார்ப்பார்கள் என்று கூட) ஒருபோதும் கூறியதில்லை. சுதந்திர அரசு என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். எனவேதான் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தமிழீழத்தைக் கைவிட எங்கே கட்டளை பெற்றார்கள் என்று தேசியத் தலைவரிடம் நான் கேட்கவில்லை.

2) கேள்வி : 2001ஆம் ஆண்டு மாவீரர் நாள் உரையில் குறிக்கப்பட்ட உள்ளக சுயநிர்ணய அடிப்படையில் தீர்வுக்கு தயார் என 2001ம் ஆண்டு மாவீரர் நாள் உரையில் வே.பிரபாகரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இது ஒரு நாட்டுக்குள் தீர்வைத்தானே குறிப்பிடுகின்றது என சுமந்திரன் வாதிடுகின்றார்.

இதற்குத் தங்களின் பதில் என்ன ?

தேசியத் தலைவர் உள்ளக சுயநிர்ணயம் குறித்துப் பேசிய போது, சுயநிர்ணயத்தின் இரு கூறுகளுக்கும், அதாவது உள்ளக சுயநிர்ணயத்துக்கும் அதே போல் வெளிப்புற சுயநிர்ணயத்துக்கும் தமிழர்கள் உரித்துடையவர்கள் என்று அறுதியிட்டுச் சொன்னார். மேலும் தமிழ்ப் பகுதியில் முழு சுயாட்சி வேண்டும் என்றார்.

உள்ளக சுயநிர்ணயம் என்பது அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். அதிகாரப் பங்கீடு என்பது மேல்நிலை அதிகாரத்திலிருந்து [கொழும்புவில் உள்ள சிங்கள ஆதிக்க அரசாங்கத்திடமிருந்து] அதிகாரம் பங்கிட்டளிக்கப்படுவதைக் குறிக்கும். உள்ளக சுயநிர்ணயத்துக்கு முழு சுயாட்சி வேண்டும். உள்ளக சுயநிர்ணயத்துக்கு மையத்தில் சமத்துவ அடிப்படையில் அதிகாரம் பகிரப்பட வேண்டும். அதிகாரப் பங்கீடு என்பது எவ்விதத்தும் உள்ளக சுயநிர்ணயம் ஆகாது. வன் வலுவும் (தரைப்படையும் கடற்படையும் வான்ப்படையும் 25,000த்துக்கு மேற்பட்ட ஆயுதப்

போர்வீரர்களும்) மென் வலுவும் திறன் வலுவும் கொண்ட ஓர் அமைப்பு உள்ளக சுயநிர்ணயம் பற்றிப் பேசுமானால் அது ஓர் உத்தி. கடைசியாக ஆறாம் திருத்தச் சட்டத்தின் தடையூறு இல்லாமல் நடைபெற்ற தேர்தலில் சுதந்திரத் தனியரசு கோரிய வாக்காளர்களின் பிரதிநிதியான ஓர் அமைப்பு தனக்கென அதிகாரமில்லாத நிலையில் உள்ளக சுயநிர்ணயம் கேட்டால் அது சரணாகதியே.

விக்னேஸ்வரன் ஈழத்தின் நீதிக்கான குரல்

சென்னை உயர் நீதிமன்ற முன்னாள் நீதிபதி அரிபரந்தாமன் புகழாரம்

தமிழ் மக்கள் தேசிய கூட்டணியின் தலைவர், யாழ்ப்பாணம் கிளிநொச்சி தொகுதியில் நாடாளுமன்ற வேட்பாளராகப் போட்டியிடும் நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று தமிழ்நாடு சென்னை உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் அரிபரந்தாமன் அவர்கள் விக்னேஸ்வரனுக்கு அனுப்பி வைத்துள்ள வாழ்த்து அறிக்கையில் கூறியுள்ளார்:

வழக்கறிஞர்கள் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட நேர்வுகள் வரலாற்றில் உள்ளன. ஆனால், ஒரு நீதியரசர் தன்னுடைய பணிக் காலத்திற்குப் பின், துடிப்புமிக்க ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தம்மை முன்னரங்கில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருப்பது ஆசியாவில் இதுவே முதல் முறை.

அளப்பரிய ஈகங்களை செய்து மிகப்பெரிய இழப்புகளுக்கு உள்ளாகி அழிவின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருக்கும் ஈழத் தமிழர்களின் நீதிக்காகவும், விடுதலைக்காகவும் பணியாற்றும் கடமையை வரலாற்று அன்னை தங்கள் தோளில் சுமத்தியிருக்கிறாள்.

இறைமையுள்ள தனியரசே தமிழரின் விருப்பம் என்ற வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தின் மீதான தேர்தலாக 1977 நாடாளுமன்றத் தேர்தல் அமைந்தது. அதில் மக்களால்

வழங்கப்பட்ட ஆணையின் பெயராலேயே தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை தமிழ் இளைஞர்கள் முன்னெடுத்தனர். அதுபோல, இனக்கொலைக்கு நீதி பெற பன்னாட்டுப் புலனாய்வும், அரசியல் தீர்வுகாண தமிழர்களிடையே பொதுவாக்கெடுப்பும் நடத்தப்பட வேண்டும் என வடமாகாண சபையில் தாங்கள் முதலமைச்சராக இருந்த போது இயற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மீதான தேர்தலாக 2020 நாடாளுமன்றத் தேர்தல் அமைந்துள்ளது.

ஏனெனில், முள்ளிவாய்க்காலுக்குப் பின்னான இந்த பதினோராண்டுகளில் தமிழர்களின் பிரதிநிதிகளாகச் செயல்பட்டவர்கள் இலங்கை அரசைப் பன்னாட்டுப் புலனாய்விலிருந்து காப்பாற்றுவதற்குத் துணைபோயினர்.

நல்லாட்சி, நல்லரசாங்கம், மீளிணக்கம் என்பவை எல்லாம் கட்டுக்கதைகள் என்று அம்பலமாகி விட்டது. புதிய யாப்பொன்று வருமென்று சிங்களத் தரப்பு சொன்னது சொன்னதாகவே இருக்கிறது. 2015இல் ஐ.நா.மனித உரிமைப் பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட 30/1 தீர்மானத்திலிருந்து தாம் விலகிக்கொள்வதாக இலங்கை அரசு இவ்வாண்டு அறிவித்து விட்டது. “காணாமலாக்கப்பட்டோர் அனைவரும் உயிருடன் இல்லை; இறப்புச் சான்றிதழ் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று கோத்தபய சொல்லி விட்டார். பன்னாட்டு மன்றத்தில் காலத்தை இழுத்தடிப்பதற்கு, இரணில்-சிறிசேனா தலைமையிலான அரசு துணை நின்றதன் மூலம் இன்றைக்கு ஆட்சியில் அமர்ந்திருக்கும் இராசபக்சேக்களைக் காப்பாற்றியவர்களாகத் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் காட்சி தருகின்றனர்.

எனவே, தமிழ் மக்களின் நீதிக்காகவும் தமிழ்த் தேசத்தின் இறைமைக்காகவும் பாடுபடாதவர்களையும் சிங்கள அரசைப் பாதுகாத்துக் கட்டமைப்பு ரீதியான இன அழிப்புக்குத் துணை போகிறவர்களையும் தெரிவு செய்து நாடாளுமன்றம் அனுப்புவதால் தமிழர்களுக்கு அழிவுதான் ஏற்படும்.

இந்தப் பின்னணியில், தமிழ் மக்களுக்கொரு ஐக்கியப்பட்ட மாற்றுத் தலைமையை

அடையாளங்காட்டும் வகையில் தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. தங்களுடைய தேர்தல் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ள பதினொரு அம்சக் கோரிக்கைகள் தமிழர்களின் காயங்களை ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு தேவையான உடனடிக் கடமைகளையும் நீண்டகால இலக்குகளையும் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக, வடக்கு கிழக்கில் போரினால் பாதிக்கப்பட்டு துணையிழந்து வாடும் 90,000 விதவைகளின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் நோக்கில் வாழ்வாதாரத் திட்டமொன்றை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த இருப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்து அதற்குரிய முன்னுரிமையும் கொடுத்திருப்பது ஆறுதல் தருகின்றது. வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகத்தில் வாழும் தமிழர்களும், புலம்பெயர் தமிழர்களும், ஆதரவற்ற பெண்களின் துயர் துடைப்பது இன்றளவில் தமிழீழ தேசிய இயக்கத்தின் தலையாய கடமைகளுள் ஒன்றாகும்.

சுவரின்றி சித்திரம் வரைய முடியாது. உடம்பைப் பேணி வளர்க்காமல் உயிர் வளர்க்க முடியாது. தாயகம் இன்றி தேசியம் இல்லை. டி.எஸ்.சேனநாயக்காவால் தொடங்கப்பட்ட பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஆக்கிரமிப்புகள் அதன் உச்சத்தை எட்டியுள்ளன. தாயகம் பறிபோவதை மக்களின் பங்கேற்புடன் எப்பாடுபட்டேனும் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

தமிழர்களின் அரசியல் முதிர்ச்சியையும் அடிப்படையான கோரிக்கைகளின் மீது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் பற்றையும் உலகிற்கு எடுத்துச் சொல்லப் போகும் தேர்தல் இந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தல். சர்வதேச அளவிலும், பிராந்திய அளவிலும் கூட இந்த தேர்தல் மிக முக்கியத்துவம் உடையது. ஈழத்தமிழர் வரலாற்றிலும் இந்தத் தேர்தல் முடிவுகள் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பதில் பங்காற்றப் போகின்றன.

நீண்ட போராட்ட அனுபவத்தைக் கொண்ட ஈழத் தமிழர்கள் தமது பட்டறிவில் இருந்து சரியான நபர்களைத் தெரிவு செய்வார்கள் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். மக்களைக் கைவிட்டுத் தன்னலனை முன்வைத்து தேச நலனைப் பலியிட்டு எதிரியிடம் விலை போனவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு தங்களுடைய தலைமையிலான

ஆபேஸ்

+14167669544

காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்

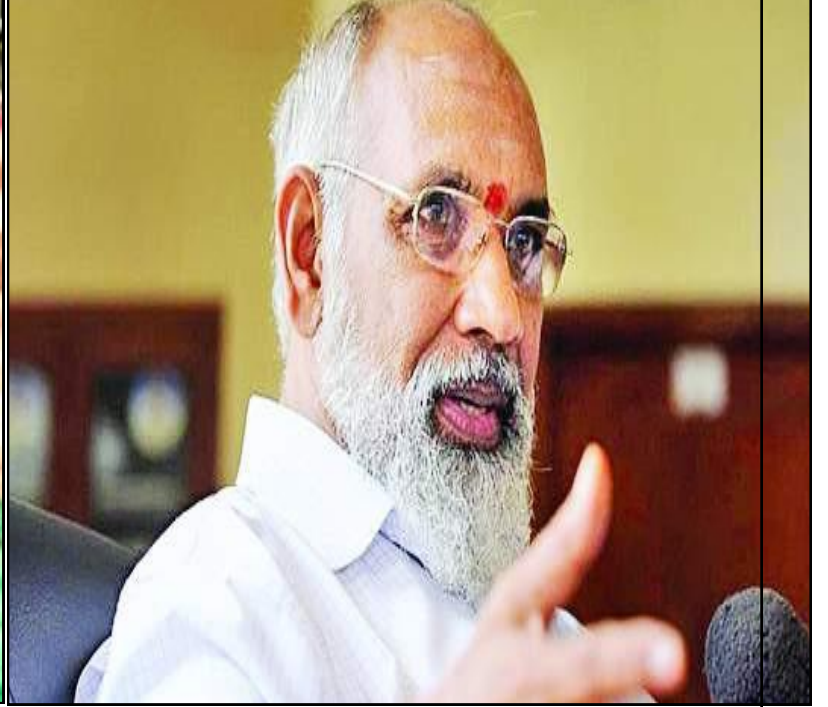
மாதமிரு முறை இருமொழியேடு வடிவமைப்பு: தோழர் சமந்தா

இதழ்; 2: 2020 ஆகஸ்ட் 03

Mabelfornightly@gmail.com

ஆசிரியர்: ஆறுமுகம் கோபால்

சிறப்பாசிரியர்: தோழர் தியாகு

தமிழ் மக்கள் தேசிய கூட்டணி பெருவெற்றி ஈட்ட வேண்டும் என உளமார வாழ்த்துகிறேன்.

கொரோனா பெருந்தொற்று நெருக்கடி இன்னும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் அகவையால் முதியவராகிய தங்களுடைய உடல்நலனைப் பற்றிய கவலை எழுகிறது. தாங்கள் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் தேர்தல் பணிகளை முன்னெடுத்து நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் தமிழ் மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டும் என்று அன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அன்புடன்,

நீதிபதி திரு து. அரிபரந்தாமன் (ஓய்வு)

உயர்நீதி மன்றம், சென்னை.